

Послухач. Кн.1 : роман

Стеглікова Петра

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Савченко Т.В.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

Амарія — перше місто склянарів, Дувальські гори, 2346 рік.

Видовище було захопливе. Цієї миті я шкодувала, що на світі немає чогось такого, що могло б закарбувати цей спогад навічно. Лишалось тільки всотувати очима сотні сяйливих свічок у позолочених канделябрах. Зала була такою величезною, що я ледве могла охопити її зором від краю до краю. Стіни прикрашали картини, створені давніми майстрами. Стеля високо здіймалася над кам'яною долівкою. Слуги в барвистому одязі в кольорах міста снували поміж гостями і пропонували лікери в різьблених келихах. Жінки були вбрані у найгарніші рохії 1, які я будь-коли бачила. Ніжна тканина вигадливими пасмами складок оповивала їхні стани, підкреслюючи вигини. У довге лискуче волосся впліталися прикраси, тендітні шиї прикрашали самоцвіти. Стояли вони зграйками. Принадні, звабліві, люблені. Скільки ж їх тут зібралося! Була б я чоловіком — не знала б, яку обрати.

Навіть крізь товсте скло я чула сміх. Спало на думку: до такого вечора вони, певно, готувалися кілька днів, якщо не тижнів. Їхні витончені рухи та жести вражали. Я намагалася закарбувати в пам'яті все, що відбувалося переді мною. На мить заплющила очі: аби ж я могла стати одною з них. Бодай раз у житті мати гарну зачіску й лискуче волосся. Бодай раз у житті одягнути щось, крім хламиди.

Мої мрії перервала, торкнувшись плеча, Тесса. Доки я зацікавлено розглядала людей у залі, її погляд привабили столи з найрізноманітнішими наїдками: від печеного м'яса до солодоців. Більшості страв я ніколи навіть не бачила. Мій рот миттю наповнився слиною.

— От би сюди хоч кусничок, — тихенько застогнала вона, — тільки скуштувати. Гадаєш, їм убуде?

Ні. Ми обидві це знали. Навіть якби з'їли цілий стіл, решти вистачило б на всіх. Можливо, на ціле місто. Коли охолоджені страви розтануть, а гарячі охолонуть, їх викинуть. Ці, за вікном, радше переведуть їжу намарно, аніж виявлять щедрість. Я поплескала Тессу по плечі й усміхнулася в п'їтму.

Наші шлунки синхронно забурчали.

— Коли вони приїдуть? — спитала вона.

Наче я могла знати.

— Уже скоро, — втішила я її, а заразом і себе.

Ми стояли під вікном понад годину. Тільки дивом нас досі не настигли вартові.

— Уже доволі пізно. Вони точно от-от з'являться.

Щойно я це вимовила, у залі стало гамірно, і погляди всіх присутніх прикипіли до великих дверей, що повільно розчахнулися. Люди затамували подих, виструнчилися й розступилися. Ми з Тессою щільніше припали до вікна.

— Я їх іще ніколи не бачила! — прошепотіла вона.

— Я теж, — схвильовано роззиралася я.

Дарма що вони вже безліч разів відвідували місто, мені ніколи не випадало нагоди зустріти бодай одньєного, а всіх водночас і поготів. Ось чому сьогодні ми з Тессою, гнані невтолимою цікавістю, втекли.

Вони увійшли — і ми аж роти пороззявляли від захвату. Тесса поряд зі мною тремтіла, і я помітила, що те ж саме відбувається і з деякими жінками в юрбі.

Двадцять п'ять кремезних чоловіків заходили до зали. Озброєні, в одностроях, вони крокували подвійною колоною. Попереду йшов капітан.

Я ковтнула повітря. Важкі ритмічні кроки бійців гриміли в лункій тиші. Усі погляди в залі були прикуті до строю чоловіків, але ті на це не зважали. Їхній зір був спрямований туди, де сидів сам

амарійський фая в оточенні численної рідні.

Наблизившись, чоловіки воднораз ударили правицею собі в груди й опустилися на праве коліно, щоб віддати шану господарю. Це давній звичай, якого ніхто не смів порушити. Чоловіки завмерли так на якусь мить, а потім знову випросталися.

— Тобі хто найбільше подобається? — прошепотіла Тесса, ледве спроможна від хвилювання стишувати голос.

Варто було побачити двадцятип'ятірку, як вона забула про голод, скруту і своє короткочасне життя. Чи могла я їй дорікати? Почувалася-бо так само.

Примруживши очі, я стала розглядати усіх по черзі. Хто з них найбільше привернув би мою увагу, якби могла стояти там, у залі, з усіма? Я не могла визначитися. Оцінювала їхні обличчя й тіла, доки мій погляд не спинився на бійцеві, що стояв попереду. То, певно, був капітан. Хто ж іще міг вести решту? Він був точнісінько таким, як описував майстер, — величним, вродливим, поставним. Мав коротке світле волосся, виголене обличчя, високі вилиці. А погляд чоловіка свідчив, що він звик наказувати. Втім, той, хто стояв праворуч від нього, теж був нічогенький. Довге хвилясте каштанове волосся вільно розсипалося по плечах, а уста бриніли легким усміхом. Чи були похмуро стиснуті? Сяйво свічок часом таке непевне.

— Мабуть, капітан, — урешті видихнула я із прикрістю. Саме цим чоловіком аж ніяк не хотіла захоплюватися. Це через нього я вже тиждень не спала як слід. Це через нього життя майстра перебувало під загрозою. Та й моє, імовірно, також.

— А мені подобається отой, скраю. Бачиш? — Тесса тицьнула куценьким вказівним пальчиком, на якому, як доказ прокляття нашого народу, бракувало останньої фаланги. Я відвела очі від її недорозвиненого пальця й придивилася до бійця. Він був... страшний. Груба плечиста постава, випнуті груди. Густе чорне

волосся, заплетене кількома косами, спадало ледь не до пояса. Великі чорні очі почасти ховалися за навислими бровами. Довгий, злегка гачкуватий у профілі ніс. Він був одночасно і вродливий, і загрозливий. Я здивовано озирнулася на Тессу, бажаючи спитати, чому вона обрала саме його, аж раптом болючий удар у спину повалив мене на землю.

— Що ви тут забули? — просичав вартовий, гидливо шурхаючи ногою, щоб очистити її після завданого мені копняка. — Із гето втекли? Вас повісять!

Доки Тесса допомагала мені підвестися, чоловік в однострої амарійського палатулу вихопив меч, і перед моїми очима опинилося чорне вістря. Я знала, він зробив це не для самозахисту. Ми не становили для нього жодної загрози, бо були лише дітьми. Він просто хотів забезпечити достатню дистанцію й застерегти, щоб ми не наближалися до нього. Так сильно він нас боявся.

— Що ви собі дозволяєте? — продовжував він, навісніючи дедалі більше. — Як ви посміли шпигувати, брудні виродки? Тепер це вікно доведеться добряче вимити!

Його голос палав ненавистю. Я знала, що, якби одна з нас бодай ворухнулася, вартовий проштрикнув би нас на місці. Потім наші трупи спалили б, і ніхто й слова не сказав би.

Широко розплющеними очима я спостерігала, як він дістає маленьку курпулу, що висіла в нього на шиї, аби покликати решту. Часу думати про наслідки не було. Моя рука без вагань злетіла вгору, до обличчя, і я зірвала вуаль. Тесса поруч перелякано гикнула.

— Вибачте, пане, — почала я, намагаючись надати голосу впевненості, щоб не тремтів. Я силкувалася поводитися так, як люди у залі. Випросталася, випнула груди, дарма що сама ледве трималася на ногах. Вартовому дивилася просто у вічі, не відводячи погляду.

Його рука завмерла на півдорозі.

— Ми не з гето, — продовжувала я, доки відвага ще не покинула мене, — просто гралися в них. Даремно таке вигадали, нам дуже шкода.

До моїх вух долинув іще один схлип Тесси. Аби тільки вона не вклякнула на долівку й не зіпсувала все. У такому разі нас стратять. Я ризикувала не лише своїм життям, а й життям брата й матінки. Я ледве дихала.

Вартовий нахилився, очі його розширилися. Та коли навіть після хвилинного видивляння він не знайшов нічого, що суперечило б моїм словам, ненависть на його обличчі змінилася переляком.

— На бога, дівтора! — врешті вигукнув він голосом, сповненим жаху. — Що ви коїте? Я ж міг вас убити! Треба ж було таке утнути! Ви взагалі чий?

Ми більше не були брудними виродками, і нас вже не хотіли вбити. Курпула знову слухняно погойдувалася на шиї. Достатньо було просто мати чисте обличчя.

— Будь ласка, пане, не кажіть нікому! Ми більше так не будемо! Обіцяємо! Лише хотіли подивитися на них, коли прийдуть. Ми так чекали на них! — я махнула рукою в бік вікна, за яким тривало свято й усі шаленіли від двадцятип'ятірки найвідоміших на всі Дувальські гори чоловіків.

— Іще надивитеся, — незлостиво покартав нас вартовий. З'ясувавши, що ми не ті, за кого він нас вважав, він заспокоївся, напруження спало.

— Гайда додому, доки не передумав!

Він підняв палець і тицьнув ним у напрямку виходу з палатулу.

Я не змусила просити себе двічі й ухопила Тессу за руку. Аж дивно, яка вона була холодна. Наче одної лиш зустрічі з вартовим було досить, щоб із неї почало витікати життя. Чотири її пальці стиснули мій зап'ясток, і за мить ми вже мчали порожніми темними

вулицями Амарії. Щасливі, що зустріч із вартовим не вкоротила нам віку, ми вдвох істерично захихотіли.

— Іла-ан! — полегшено простогнала коло мене Тесса. — Ти здуріла! Ти хоч розумієш, що було б, якби хтось дізнався, що в тебе чисте обличчя?

Я розуміла. Ще б пак! Матінка нагадувала мені про це щоранку, як я прокидалася, і щовечора, коли йшла спати. Її точно втрапили б за брехню, на яку вона зважилася багато років тому, а мене запроторили б в одну з нір.

— Я думала, що все — нам кінець! Наше щастя, що йому не закортіло ще й на мене поглянути.

Так. На щастя, моє обличчя було чисте й не спотворене жодними ознаками того, ким я була. Але на тому моє щастя й вичерпувалося. Я народилася серед склянарів. Я — ніхто. Не належала ані собі, ані матінці, яка мене породила. Я була власністю фаї. І тільки від нього залежало, коли і як я помру.

Сьогодні вперше в житті побачила двадцятип'ятірку, та ще й без дозволу. Це відчуття свободи було того варте, власне, як і можливість поглянути на чоловіка, через якого завтра, імовірно, я помру.

1 Усі слова мови склянарів зібрані у словнику наприкінці твору.

...

Далі — у повній книжці «Послухач. Кн.1 : роман».

nashaknyga.com.ua